

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1955

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Μαρία Ανδρεάδου

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1982

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Αρ. εισ. 45257.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1955

ΘΡΑΪΣΤΟΛΟΓΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Αρ. 15 254

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἥτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίσδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὁποῖα φυσικῶς καὶ ἀδιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτω ὁ Ἀπολλώνιος (295-215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωϊκὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310-245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποῖου σφίζεται μία τραγωδία, ἡ Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὁποῖοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἡλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θείαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὁποῖα ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματώδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτοτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ ἀθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἦδον οἱ ποιμένες καὶ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς

Ἑλλάδος καὶ ἰδίως εἰς τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητὴς Σηταίχορος (640-555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσεις τεχνικὴ καὶ προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποιήσεις ἤρθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξίν της. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρῃς ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις τῆς καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρουν τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει καὶ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθέραν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποιήσιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποιήσιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσαις περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν καὶ τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας καὶ τῆς κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας καὶ τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π. χ. τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐκλογῇ *Νομέων* καὶ τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII καὶ IX). Ἐταξίδευσεν καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας καὶ διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ λατροῦ καὶ ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἡλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνώδευσε δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν καὶ ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἕθωρετο ὁ ποιητὴς ἐλεγείων καὶ ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285-246), εἰσηλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν καὶ τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουςος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, καὶ συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310-240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοῦσας ἢ Ἀδωνιαζούσας (1).

Εἰς τὸν Ἱέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα *Χάριτες* ἢ *Ἱέρων*, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἱέρων, πρὶν βασιλεύσῃ, ἤτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐξήτει τὴν προστασίαν τοῦ Ἱέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσήμαινεν ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἄσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του — διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν — εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. Ἄλλ' ἢ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται (2).

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακοῦσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξινοῆ καὶ ἡ Γοργῶ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδωνία ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χαρᾶς· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδωνίδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμα του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνουν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄθην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματικῷ, τοῦ ὁποῦ ἢ ὑπόθεσις ἐξελλίσσεται εἰς τρεῖς σκηνὰς: α) ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς (στ. 1-43), β) καθ' ὁδόν (44-77) καὶ γ) ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78-149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιασταί) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἢ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινὰς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς: Βοσκὰς τις,

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικήν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὁμῶς μὲ στοιχεῖά τινα ὁμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῇ περιλαμβανομένην Ἡλακίτην ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικήν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὁμηρικῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἡλακίτῃ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ὁ ἀναγινώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλευόμενος τὰς ἐν τῇ τέλει αὐτῆς ἔρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ἔπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελληνιον μακρὸν α, τὸ ὅποσον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἄττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτρέπη εἰς η: ἄ, ἀδίστα, σκανᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβχ, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συνκρίσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἄττ. α: ἔρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνήρθη εἰς ευ (ἄττ. ου): ἐμεῦ, μερίζευ, βιάζευ, ὠθεῦνται, θέρευς.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις ·ἄν τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεξομενᾶν, ἢ κατάληξις ·ω τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων: τῶ πολλῶ ὄχλω, καθαρῶ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάληξις ·ως (σπανιώτερον ·ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων: μόσχως, χρησμώνς, Γολγώς, τὼς λύκος.

ὁ ὅποσος εἶχε προτρέψει: τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουθήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκείνον γενόμενα· εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22-27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1-6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς ἄρῳν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποστίνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῇ τελευταίῳ τμήματι (28-36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἔπη τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκου καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικήν.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν -μεσ (εἰμές=ἐσμέν, ὤμεσ=ὤμεν, λαλεῦμεσ=λαλοῦμεν) παραβλητέα ἡ λατινικὴ -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν -ντι (φαντί=φασί, φέροντι=φέρουσι) ἡ λατινικὴ -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἣς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ Ἑλικάτῃ, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ α) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ἑποῖα ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικά του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις -οῖσα (ἀττ. -ουσα): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα σδ (ἀντί ζ): ἀγοράσδειν, παῖσδε. †

Επισημαίνεται ότι η παρούσα έκθεση αφορά στην κατάσταση των εργαζομένων στην Ελλάδα, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουν συλλεχθεί από τις εθνικές στατιστικές υπηρεσίες. Η έκθεση περιλαμβάνει πληροφορίες σχετικά με τον αριθμό των εργαζομένων, τον κλάδο της οικονομίας, το επίπεδο των μισθών, καθώς και την κατάσταση της απασχόλησης. Τα στοιχεία αυτά είναι σημαντικά για την κατανόηση της οικονομικής κατάστασης της χώρας και για την χάραξη της οικονομικής πολιτικής.

Η κατάσταση της απασχόλησης στην Ελλάδα έχει υποστεί σημαντικές αλλαγές τα τελευταία χρόνια, λόγω της οικονομικής κρίσης. Ο αριθμός των εργαζομένων έχει μειωθεί σημαντικά, ενώ η ανεργία έχει αυξηθεί. Ταυτόχρονα, η κατάσταση των μισθών έχει επιδεινωθεί, με σημαντική μείωση των πραγματικών μισθών. Αυτά τα φαινόμενα έχουν οδηγήσει σε σημαντικές κοινωνικές και οικονομικές συνέπειες, οι οποίες απαιτούν την άμεση λήψη μέτρων από τις αρμόδιες αρχές.

Οι προαναφερθείσες πληροφορίες αποτελούν το αντικείμενο της παρούσας έκθεσης, η οποία έχει ως στόχο να ενημερώσει το κοινό σχετικά με την κατάσταση των εργαζομένων στην Ελλάδα. Η έκθεση αποτελεί σημαντικό εργαλείο για την κατανόηση της οικονομικής κατάστασης της χώρας και για την χάραξη της οικονομικής πολιτικής.

ΝΟΜΕΙΣ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΑΙΩΝ

(ΙV)

ΒΑΤΤΟΣ

Ὀὐκ οἶμι, ἦ Κερδίων, τίναί εἰσι βίη, ἢ ἐν Φιλίππῳ

ΚΟΡΥΑΙΩΝ

Ὀὐκ εἰμ' ἄλλ' Ἀχαιοῦ, πόθεν ἔστι βίη, ἢ ἐν Πύρρῳ

ΜΕΡΟΣ Α'

Ἢ τί μὲν ἐκράδεναι τὴν Πύρρον ἄλλοι

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ἄλλ' ἢ γένοιτο ὄφρα τὸ πρῶτον εἴη φιλίππου

ΒΑΤΤΟΣ

Ἄλλοι δ' ἐκ τῆς ἀφαντοῦς ἢ βραχέος φάρα γένοιτο

ΚΟΡΥΑΙΩΝ

Ὀὐκ ἔστι βίη, ἢ ἐν Πύρρῳ ἢ ἐν Ἀχαιοῦ βίη, ἢ ἐν Πύρρῳ

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ τίνα εἴη βίη, ἢ ἐν Πύρρῳ ἢ ἐν Ἀχαιοῦ βίη, ἢ ἐν Πύρρῳ

ΚΟΡΥΑΙΩΝ

Ὀὐκ οἶμι, ἦ Κερδίων, τίναί εἰσι βίη, ἢ ἐν Φιλίππῳ

ΒΑΤΤΟΣ

Ὀὐκ οἶμι, ἦ Κερδίων, τίναί εἰσι βίη, ἢ ἐν Φιλίππῳ

ΚΟΡΥΑΙΩΝ

Ὀὐκ οἶμι, ἦ Κερδίων, τίναί εἰσι βίη, ἢ ἐν Φιλίππῳ

ΒΑΤΤΟΣ

Ὀὐκ οἶμι, ἦ Κερδίων, τίναί εἰσι βίη, ἢ ἐν Φιλίππῳ

HEROZ A
KΕΙΜΕΝΟΝ

ΝΟΜΕΙΣ
ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ
(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνας αἱ βόες ; ἦ ρα Φιλώνδα ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτάς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ᾤχετο χώραν ;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας ; ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφεδὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μᾶτηρ Πολυδεύκης ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κῶχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοῖν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖται γ' αὐται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὖρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖται γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

15 Τήνας μὲν δὴ τοι τὰς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστιά. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὡσπερ ὁ τέττιξ ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ἑκά μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

20 Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. εἴθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ἄγκα θύωντι
τᾶ Ἦρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμνον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ Φύσκω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύοντι,

25 αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Ἄιδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἠράσσοο νίκας,
χὰ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ

30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πίσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοὶ νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τάν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἄ τε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταφὸν τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδῶκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
τὰς ὀπλάς κῆδων· Ἀμαρυλλίδι, ταὶ δὲ γυναῖκες
μακρὸν ἀνάσσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

35

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοῖσας
λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσθης.
αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγγει.

40

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θάνόντες.
χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσεῶ. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τὰς γὰρ ἐλαίας
τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος.

45

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἂ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρει.
εἴθ' ἦς μοι ροικόν τι λαγωβόλον, ὡς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πῶτ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα
ἄρμοι μ' ὠδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
τάτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἂ πόρτις ὄλοιτο·
εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ βρά γε λεύσσεις;

50

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχουσις ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

ᾠσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει.

55

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπηγς, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
ἐν γὰρ ὄρει βράμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

B. βραχίονος 42. 901

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἔνδοι Πραξινοά;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ. ἔνδοι.

θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ἔρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

5 Ὡ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὕμμιν ἐσώθην,
Πραξινοά, πολλῶ μὲν ἔχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὄδδς ἄτρυτος· τὸ δ' ἕκαστέρω αἰὲν ἀποικείς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

10 Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικρῷ παρεόντος· ἔρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρασει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αισθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς. >

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄπφῦς μὰν τήνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν—
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυς.

15

ΓΟΡΓΩ

Χῶμος ταῦτ᾽ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίληματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἔχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξευ.
βάμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

20

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἦν ἴδες, ὧν εἴπαις κα' ἰδοῖσά τυ τῇ μὴ ἰδόντι.

25

Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θές πάλιν· αἰ γαλέαι μαλακῶσ χρῆζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δῆ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἂ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως, μὴ δηράδ', ἀπληστε.
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἂ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν. >

30

ΓΟΡΓΩ

35 Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἐμπερόνάμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσθῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

40 τῶμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χλωδὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἔρωμαις. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον. >

45 ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος. πῶς καὶ πόνα τοῦτο περᾶσαι
χρῆ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρής
Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χῶραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καυτὰ συναγείρομαι ἤδη.

ἔππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
ἐκ παιδός. σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρραεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ ἀδλᾶς, ὦ μάτερ ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγὼν, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθῆειν 60

εὐμαρές ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παιδῶν. πείρα θῆν πάντα τελεῖται. >

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμὸς ἂν πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἕρην.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας ὄσσοις ὄμιλος.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τῷ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μή τι πλαναθῆς.
πάσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξ ἔχει, Εὐνόα, ἁμῶν.
οἶμοι δειλαῖα, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῷμπέχονόν μευ.

70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἔμιν μέν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὁχλως ἄθρως.

ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΟΝΙΑ

- 75 Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
 ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοικτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν' ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νυδὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 80 Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζφογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 90 Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
 πασάμενος ἐπίτασε. Συρακοσίαις ἐπιτάσεις;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιοι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μῆ φύη, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,
 95 πλὴν ἐνός. οὐκ ἀλέγω· μῆ μοι κενεὰν ἀπομάξης.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν

ἅ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολυίδρις αἰοίδες,
 ἅτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλὸν διαθρύπτεται ἤδη.]

ΓΥΝΗ ΛΟΙΔΟΣ

Δέσποιν', ἂ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλησας,
 αἰπεινὸν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παῖζοιο' Ἀφροδίτα,
 οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδισται μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι.

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θανάτᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἔς στήθος ἀπροστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἅ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἐλένη εἰκνυία
 Ἄρσινά πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

(Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 παρ' δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσσοις
 ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνω πονέονται
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
 πᾶντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ τῆδε πάρεσσι.)

Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρέθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες,
 οἱοὶ ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,

- 125 πορφύρει δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.
 ἅ Μιλατίς ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων
 « ἔστρωται κλίνα τῶδῶνιδι τῶ καλῶ ἀμά ».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ἔκτωκαϊδεκέτης ἢ ἔνεακαϊδεχ' ὁ γαμβρός
- 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.)

- Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαίρετω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαϊ ἐξῶ
 οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πτύοντα,
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κέλπον ἀνεῖσαι
- 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

- Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὐτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὐθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἵκατι παίδων,
- 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθῶν,
 οὐθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καὶ ἔκκ' ἀφίκη, φίλος ἦξεις.

ΓΟΡΓΩ

- 145 Πραξινοά, τὶ χρῆμα σοφώτατον ἅ θήλεια.
 ὀλβία ὄσσα ἴσασι, πανολβία ὡς γλυκὴ φωνεῖ.
 ὦρα ἕμωσ κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλε.δας.
 χῶνῆρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὰ ποτένθης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἄθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλῳ.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πὰρ Δίος, 5
 ὅππως ξέννον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλησομαί,
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων Ἴερον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμύχθῳ γεγενημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσομεν,
 σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἶα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέξαιντ' αὐτοένει, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω
 οὔτως ἀνυστέργος, φιλέει δ' ὄσσα σαφρόνες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὄπασσαι σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὸ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἀν ὧς Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἄρχιαις,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχοισ' ἄνερος, ὅς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγραις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὧς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μνάστιν ἄει τῷ φιλαοῖδῳ παρέχῃς ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἦ μεγάλη χάρις
 δῶρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ πὰρ φίλων.» 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

- Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάθῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.
- 5 πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
« Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων. »
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
« Ποιμῆν εἰροπτόκων ὄϊων συρικτὰ Μενάλκα,
10 οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθους τύγ' ἀείδων. »

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν εἰσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' εἰσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὃ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἶη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

- 15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χὰ μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μὲν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπέησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μὲν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρῶταν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμὸς με διασχισθεῖς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ἢ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

Χοῖ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοῖ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίνειν.
Πρᾶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἱυκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνης ἀοιδᾶν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγρεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ φυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη
Δάφνης ἔχων θαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἶπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνης ταῖσιν ἀηδονοῖσι,

- τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
 40 τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
 61 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
 τὰν πυμάταν δ' ᾠδὴν οὕτως ἐξἄρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

- Φεῖδευ τᾶν στερύφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοιάδων μευ,
 μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλοῖσιν ὀμάρτεω.
 65 ὦ Δάμπουρε κύον, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ·
 οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδί νέμοντα.
 Ταί δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλαῶς κορέσασθαι
 ποίας· οὔτι καμείσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.
 Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
 70 ὡς τὸ μὲν ὠρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.
 Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰεῖδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

- Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα
 τὰς δαμάλας παρελᾶντα καλὸν καλὸν ἦμεν ἔφασκεν.
 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο πικρὸν ἐν' αὐτᾶ,
 75 ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.
 Ἄδει' ἅ φωνὰ τὰς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
 [ἀδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χᾶ βῶς,]
 ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
 Τᾶ δρυὶ ται βάλανοι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
 80 τᾶ βοῖ δ' ἅ μόσχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βῶες αὐταί.

Ὅς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·
 «Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελοπόμενῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ διδασκτρά τοι αἶγα,
 ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροί.»

85

Ὅς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ μητέρα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὡς δὲ κατεσμήχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὠτερος, οὕτω καὶ νύμφα δμαθεῖσ' ἀνάχοιτο.
 κῆκ τούτῳ πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηθος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ
ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(ΙΧ)

Βουκολιάζω, Δάφνι· τὸ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχος βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ σταίραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκονται καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
5 μηδὲν ἀτιμαγευόντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζω
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὐτίς ὑποκρίνοιο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδῦ μὲν ἅ μόςχος γαρύεται, ἀδῦ δὲ χά βῶσ,
ἀδῦ δὲ χά σῦριγξ χά βουκόλος, ἀδῦ δὲ κήγῶν.
ἔστι δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
10 λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς μοι ἀπάσας
λιψ κόμαρον τρωγίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρός μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.
Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὄνειρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ὧν μοι πρὸς κεφαλαῖ καὶ πρὸς ποσὶ κῶεα κείται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνψ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν 20
 χεῖματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνψ δὲ στρόμβω καλὸν ἔστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ὑκκαρίαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλψ.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὶν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ᾠδά.
 τὰς μοι πᾶς εἶη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὶν Μοῖσαι φίλαι· οὔς γὰρ ὄρευντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

ΑΛΙΕΙΣ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
 αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
 ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
 κὰν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
 5 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύες ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείντο γέροντες
 στρωσάμενοι βρῦον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύδαισι,
 κεκλιμένοι τοίχῳ πὰρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 κείτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 10 τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλγητα,
 ὄρμιαὶ κῦρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαθύρινοι,
 μήρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
 νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχύς, εἴματα, πῖλοι.
 οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 15 οὐ κλειδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κῦνα· πάντα περισσά,
 πάντ' ἐδόκει τήνοισ'· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει.
 οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένην καλύδαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄννευ ἄρμα Σελάνας,
 20 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 τῷ θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέροι Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἐσείδον ὄνειρατα, κοῦδέπω ἄως.
μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον ταί νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἄσφαλιών, παρέβα τὸν ἕδν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἀ φροντίς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνούπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῷμῷ φαντάσματος ἤμην ἄμοιρον. 30
ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειρατα πάντα μερίζου.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· «Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ἧ νοῦς».
ἄλλως καὶ σχολὰ ἐστι—τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις 35
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων,
ἀλλ' ὄνος ἐν βράμνῃ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῃ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δὴ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν εἰσίδες, σὺ τεῖ μάνυσον ἑταίρῃ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
— οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δαιπνεῦντες ἐν ὄρα, 40
εἰ μέμνη, τὰς γαστρὸς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἐμαυτὸν
ἐν πέτρῃ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύνων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κηγῶν. 45
χῶ μὲν τῷγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἶμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὖρον ἀγῶνα·

- πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι σιδάροις ;
 50 εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἠρέμι' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνειλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 55 μῆτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 ἢ τάχα τὰς γλαυκάς κειμήλιον Ἄμφιτρίτας.
 ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσσα,
 μὴ ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἠπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θείναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με κἄξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνώμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

- Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης. οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
 χρύσειον, ὡς ἶδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεις ὄψις.
 65 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπίς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῷ κἄπὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΛΗΝΑΙ Ἡ ΒΑΚΧΑΙ

(XXVI)

Ἴνῳ καὺτονόα χά μαλοπάραυος Ἐγαύα
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυσκαίδεκα βωμῶς, 5
 τὼς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τὼς ἐννέα τῆ Διονύσῃ·
 ἱερὰ δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμωσ κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιθάτω πέτρασ ἄπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεοσ ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλι.
 μαίνετο μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοθημένος, αἶ δ' ἐδίωκον,
 πέπλωσ ἐκ ζωστῆροσ ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνοσ κέχρησθε, γυναῖκεσ ;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.»
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυχῆσατο παιδῶσ ἐλοῖσα, 20
 ὅσσοσ περ τοκάδοσ τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνῳ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον
 λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αὐτονόασ ρυθμὸσ ωῦτόσ·

αἶ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 25 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἵματι πᾶσαι,
 ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθήα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσῳ
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παῖδεσσι τὰ λῶια, δυσσεβέων δ' οὐ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάθητο λύσας·
 35 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεῖαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωῖναι,
 αἵ τότε ἔργον ἔρεξαν ὀρίαντος Διονύσου
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(Ἀπόσπασμα : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίας ἔνδοθι χρυσοῦς
κείμενος ; οὐχ ἄδε πλοῦτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιθώμια βέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
μειλιξάντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσῶν δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἰν Ἄϊδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας
ἀχὴν ἐκ πατέρων πενήτην ἀκτῆμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἀνακτος Ἀλεύα
ἄρμαλιῆν ἔμμηγον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοῦς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἄμ πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν 40
θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοὶ δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλθια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροῦς αἰῶνας ἔκειντο,

εἰ μὴ δεινὸς αἰοιδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 45 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆγκ' ὀνομαστοῦς
 ὀπλοτέρους· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκείες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομῶντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλυν ἀπὸ χροίης Κύνκνον ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοδοί·
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄϊδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθῶν
 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοιστο Κύκλωπος,
 δηναῖδὸν κλέος ἔσχευ, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 55 Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγγνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὠνάσαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοιδάι.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 60 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσο' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκάς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν θολερὰν διασιδεῖ πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 65 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχει ἕμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομιστ., 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσσιοι ἢ Ἀθωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόσπ. «Πλοῦτος καὶ Μούσαι»), 21 = Ἄλιεῖς, 26 = Λήναι ἢ Βάκχαι, 28 = Ἡλακᾶτη.

ἄ, ἀττ. * ἦ.

ἀγάγετο, ἀττ. ἠγάγετο. Ζεὺς ἀγάγεθ' Ὁραν 15, § 64 ἐνν. σύζυγον.

Βλ. Ὁρα.

Ἀγαυά θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάρμαξ, κοιλιάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ἄδω μὲ συνοδεῖαν μουσικοῦ ὄργάνου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, § 47 τὸ κλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτὴρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἀλιεύς.

ἄδε, ἀττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. ἀορ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδύς, ἀττ. ἠδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκομμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνις.

ἄδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀδωνίδος.

Ἄδωνις, ἴδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινὰ χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὄφειλε νὰ μένη ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόγῃ, ἧτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιεῖα τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

* Ὅπου σημειοῦται ἀττ. (= ἀττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι ζωρικός· ἀν εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ δμηρικός, τοῦτο δηλοῦται ῥητῶς.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. ἀεί.

ἀείδεν, ἄττ. ἄδειν.

ἀεξομενάιν, ἄττ. ἀεζομένων (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ. : πειρώμενοι
ἀεξ. πτερόγων.

ἀεργός ἀεργος, ἀργός· ἀεργοῖς αἰὲν ἐορτά 15, 26 ὁ νοῦς : οἱ ἀεργοὶ
εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἐορτὴν· ἐγὼ ἕμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ
πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. ἀηδονιδῆες, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδῶν.

Ἄθανάα, Ἄθαναιά, ἢ Ἄθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς
ἐργάνη.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρωσ, ἄττ. ἀθρόος.

αἰ, ἄττ. εἰ· αἴπερ, ἄττ. εἴπερ.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοδότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48 : οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λω-
ποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρουπος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ἔλον χωρίον 15, 27 βλ. νῆμα.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· αἰόλα φωνέω ἄδω τεχνηγέν-
τως, συνθέτω ὄρατα ποιήματα· πρβλ. αἰολόφωνος ἀηδῶν.

αἰπεινὸς ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἰγας, εἶμαι αἰπόλος· ἄμ' αἰπολέοντα 8, 85 ἐνῶ θὰ
βόσκω τὰς αἰγὰς μου.

Αἴσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἴσιν αἰολ., ἄττ. αἴς.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. αἰτούμεθα.

Αἴτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαίστειον· ἐν 9, 15 ὁ Μενάλκας
ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἴτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ
ἀνετράφη.

αἰών, ἔμμηρ. ἡμών, ἄττ. ἡών, ἀκτὴ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) πτύουσι, δηλ.
ἀφρίζουν, τὰ κύματα.

ἀκάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ ἄχομαι, ἄχνημαι λυποῦμαι, θλίβομαι,
στενοχωροῦμαι· ἀκάχοιτό κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖ-

- ται, όταν νυμφεύεται και αναγκάζεται να εγκαταλίπη τους γονείς της.
- ἄκιρος-ἀκίρα-ἄκιρον** αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος** (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον** μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα**, ἄττ. ἠλακάτη, ῥόκα.
- ἀλάομαι** περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω** φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος**, ἄττ. ἠλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὡ τῆς ἀλεμάτω ψυχᾶς 15, 4 ὡ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἀλεμάτως** ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλευας** Θεσσαλὸς ἡγεμῶν (ταγὸς) ἐδρεύων ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος**, ἄττ. ἠλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημνος.
- ἄλλαι αἰ ἄλλαι.**
- ἄλλοκα ἄλλοτε.**
- Ἄλφρος**, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ Αἰγών μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ τὴν μετὰσχουν τῶν ἀγῶνων.
- ἄμ 16, 38 ἀνά (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικῶ).
- ἄμὰ ἡμετέρα.**
- ἄμᾶ ὁμοῦ.**
- ἀμαλδύνω** ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμαρυλλίς** ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἀμέργω** δρέπω, κόπτω.
- ἀμέων**, ἄττ. ἡμῶν.
- ἄμμε** αἰολ., ἄττ. ἡμᾶς· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἡμῖν.
- ἄμναστος** λησμονημένος· ἐν 16, 42 ἡ σύντ.: ἄμναστοι ἔκειντο (ἄν), εἰ μὴ θῆκε...
- ἀμοιβαίος**: ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία ψῆδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώπων ἐναλλάξ ἀδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἀμολγεὺς** (ἀμέλω) καρδάρα.
- ἀμπέχονον** λεπτὸν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) θεοῖ-στροιον.
- ἄμυλος**, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως σημαίνει χυλός, κουρκούτι.
- ἀμφίθεε** 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὠραίας πτυχᾶς).

Ἄμφιτριτα θαλασσία θεά.

ἀν 28, 17 αἰολ., ἀττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐτὸν ἢ λύραν.

ἀναβος ὁ οὖπω ἔφηβος, 12 - 15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἀττ. ἀνήλατο, ἀόρ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάλυτος, ἀττ. ἀνήλυτος ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαθῶν ἄριστον, ἀπρογευμάτιστος.

ἀναύω (ἀνά αὖω), ἀόρ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἀνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἀντίοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν

Ἀλευαδῶν· ἐπὶ τῇ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνουσίεργος φίλεργος.

ἀνούω 21, 19 διανύω· τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἔκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἡλῖος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν.

Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξω, ἀττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἀόρ β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμευε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλάλκεῖν ἀπομακρύνει· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, « ἔσβησες »· ὅσων ἀπέσβης τόσων προσφιλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθομένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἀόρ. τοῦ ἀπεχθάνομαι).

ἀπόκιλξον κλείσε· προστακτ. ἀορ. βήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστώτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν « ῥίγλας » ἢ « κέφτρας »). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφή των χορηγούμενοι εις αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἄρμαλιή)· ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίρικὰ του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἀνθ' ἑσέου ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον· ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεὰν (ἐνν. χοίρικα) ἀπομάξις 15, 95 κατήντησε νὰ σημαίνῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω «τί ἀνάγκη σ' ἔχω»)· πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὁποῖον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μᾶδημα, ξέφτι· βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπρὶξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὸ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῦς πατήρ, «μπαμπᾶς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἀττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἄρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἄρμοι ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νὰ, τώρα».

ἀρξεύμεθ' (α), ἀττ. ἀρξόμεθα.

* Ἀρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

* Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἦ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

* Ασφαλίον ἀλιεύς τις.

ἀσφόδελος 26, 4: ἀσφόδελος ὁ ὑπὲρ γᾶς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελοὺς λειμών.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιῶμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὔτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτῆ οὔσα.

αὐτοένει, ὁμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84 ἔνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὔω, μέλλ. αὔσω, ἀύρ. ἄυσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαιρούς ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἀγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀρκετὰ δυνατὸν διὰ τόσον μέγαλον ἰχθύν.

ἀφίκευ 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς: καὶ ἔταν ἔλθης τὸ ἐπόμενον ἔτος, νὰ μᾶς εὕρης χαίροντας.

Ἀχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς τὸν Ἀχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης: ἀχὴν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἀῶθεν, ὁμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὔριον πρῶτ' πρῶτ'.

ἀώς, ὁμηρ. ἠώς, ἀττ. ἔως, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω: βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βάμες, ἀττ. βῶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ἕμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἰόλα ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἄσματα μὲ συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμήμιος καὶ βαρύμημις, ὁ βαρεῖται μῆνιν (δργὴν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θὰ «διαδοῦν», θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἦρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτήρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζου· ἐν 15, 76 σπρώχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσης διὰ τῆς βίας.

βίη: βίην καὶ κάρτος (ὁμηρικὸν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ῥώμην.

βλάπτω: βεβλαμμένος φιλοκερδείη μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἢ ᾧδῃ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτῆρα (*Εἶδ.* 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (*Εἶδ.* 9).

βουκολιαστὰς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἁσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἐνδυμα πολυτελές.

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρῦς, ἄφθονος· ἐν 15, 119 τὸ ἀνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιαδάς, ἔβριθε, ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τῆν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρῦον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἀττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαί· διὰ τὸ ἔλον χωρίον 15, 28 βλ. νῆμα.

γαῖμεν, ἀττ. ἔγημεν.

γαρῦομαι, ἀττ. γηρῦομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, Γλαύκη, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας, αἰολ., ἀττ. γλαυκῆς, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἀττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 38 ὅπως τὸ ἠθελες· εἰς τοῦτο ἢ

Πραξινέη ἀπαντᾷ· τοῦτό κα εἴπαις αὐτὸ δύνασαι γὰ τὸ εἶπης, δηλ.

ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον. ἐρεῖδω τὰν γνώμαν βλ. ἐρεῖδω.

Γολγοῖ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτιατ. πληθ.

Γολγῶς.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ Γοργῶ.

γράμματα 15, 81, στολίδια (πλουμιά) ἐνυφασμένα.

γράφω 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἀττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἀττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγέλας· γεν. πληθ. δαμαλαῶν.

Δᾶν αἰτιατ. τοῦ Ζεὺς· οὐ Δᾶν ὄχι μὰ τὸν Δία.

δεδαμημένος, δαήμων, ὁ μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, άττ. δέδμηται, παθ. πρkm. τοῦ δέμου οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, άττ. δέδοικα.

δειλός ἐν 16, 43 δυστυχής, έλεεινός.

δέλητα, άττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα· κατά τὸν ποιητὴν Ὅππιανόν (Ἐλιευτ. III 414 κ. έ.) διὰ τὴν άλιείαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπὰ φύκη, τὰ ὅποια οἱ ἰχθύες οὗτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατά τὴν έλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναίος μακροχρόνιος.

δηράς, ἦ, άττ. δειράς, βράχης σειρᾶς ὀρέων. μὴ δηράδ', ἄψηστε 15, 30 μὴ μοῦ δίδης « ἕνα βουνό » (δηλ. τόσον πολὺ σαποῦνι), ἀχόρταγη (σπάταλη).

διαειδῆς διαφανής, διαυγής: ὕδατι διαειδέει νίξειν θολερὰν πλίνθον 16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ ἤών)· πρδλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνης,
μόνο τὸ σαποῦνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, « κάνω νάζια », « κάνω τὰ τσακίσματά μου », λαμβάνω στάσιν, ἔνα ἀρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με 8, 24 ἐνν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὁλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργούς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἐλιέων.

Διωναία εἶναι ἡ Ἄφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· ἐν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεύω τὸ αὐτός (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν ἐν Ἐκκαρίασι.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ ἀκίρας καὶ ἀέρω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων ἐν Κῷ καὶ Ἰκαρία· ἄγνωστον ποῖον ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὖσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτὴν ἐν ὄλῳ του τῷ θεῷ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς τοῦ κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ τὴν μὴ χαθῆ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός τοῦ καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ, ἔταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερον εἰς φῶς (κάιθετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν τοῦ (ἐπιγουνίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωρίσδεν, ἀττ. *δωρίζειν*.

ἔβαν, ἀττ. *ἔβησαν*: ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπήγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἐβολλόμαν, αἰολ., ἀττ. *ἐβουλόμην* (καὶ ἡβ.).

ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ *καναχὴν*, θόρυβον· *ἐγκ. κόχλω ἡχῶ* φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδάωδά, ἀττ. *ἐδάωδή*: ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἀττ. *ἐθέλωσι*.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκυσμα.

εἰκάξαις, εὐκτ. ἀορ. τοῦ *εἰκάξω*.

εἵκατι εἵκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἀττ. *εἰμέν*: ἐν καλῷ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἵμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοῦ θαλασσινοῦς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς: ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου τοῦ· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν αἰετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 «ὄλο καὶ πιθὲ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναισεύντι ἅπαντα 15,
87 «θὰ τὰ χαλάσσουν ἔλα».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκριθην ἄπο 8, 74 ἀπεκρίθην.

ἔλαιον 4, 7 ἐγνωεὶ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἔλοιμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπὶς: ἐλπὶς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπὶς γὰρ «βγῆ σὲ καλὸ» τὸ
ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἔμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φέρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον
(15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ
περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ περονατρίς
(15, 21).

ἐν: ἐν ὄρα 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκειν θαμιστ. πρττ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουμαι· βλ. ἔτυμος.

ἐνδοὶ ἐνδον· ἐνδοὶ πᾶσαι 15, 77 βλ. νυός.

ἐννεάφωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ (α) αἰολ., ἐνεκκ.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9, 34 τὸ ἀπροόπτως ἐρχό-
μενον καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μάλλον εὐχάριστον ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιόσα
26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, κάτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων·
νός οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ἐποίας (δηλ. τῶν
ὀπίων) ὁ νόσς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου,
εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξω, κατεσκεύασας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος
τῆς ἡλικίας μου, «πατῶ στα δέκα»· ὁ νόσς: ὁ ἀσεθής, καὶ ἀνήλι-
κος ἄν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβώμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβώμια ὀέξω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν
προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματοῦς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρμητικῶς (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὀπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἄττ. ἐραννὴ (ἄρσ. ἐραννός), ἐρατεινὴ, ἐπέραστος, τερπνὴ.

ἐργατίνας, ἄττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον: ἔργον ἐπ' ἔργω, 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἢ Γοργῶ
δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὰ πλύνη καὶ ξάνη τὸ μαλλί, τὸ ὅποιο
εἶναι ἅπαν δύπος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐτὰν 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἄττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61 ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρί-
σιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους: στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς
τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὅποιαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ.)

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων
λέμβων.

ἔριθος, ἦ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα).

ἐρινός ἀγρίοσκον, «ὀρνός»· πάντες ἐρινοὶ (μεταφορ.) 15, 20 ἔλοι ἐλε-
εινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἦ, αἰξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῶα περιπκτοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ'
ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπτάμενα.

ἔρρ (α) αἰολ., ἔρρα· ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις 28, 10 ἔρρα θὰ
ἐργασθῆς («θὰ γνέσης») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

ἔρρξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς
τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσασαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρσαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλάς τῶν
γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ
θέρους (διότι ζῶ εἰς ὄροσερὰ μέρη).

ἔς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἔσθλός: ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἄττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός: ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι (ἄττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ' ἐν-

δινεῦντι (ἀττ. ἐνδινουοῖ) 15, 82 τί ἀληθιναί (ζωνταναί) ποῦ εἶναι αἱ στάσεις καί αἱ κινήσεις των.

εὐαγέω εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἀγνός, καθαρός· διὰ τὸ ἔλκεν χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).

εὐαλάκατος 28, 22 θὰ εἶναι ἢ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὠραίαν ἠλακίτην τῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).

εὐδαίμων: εἴ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλὸ ».

εὐθυμεύσαις, ἀττ. εὐθυμούσαις· 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναῖκας εὐθυμούσας, δηλ. ἢ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προϋξένησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.

Εὐμαιοσ ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸς συβώτης.

εὐμαρῆς εὐκολος.

Εὐνόα ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

εὐρώς, ὁ, μοῦχλα.

Εὐτυχίς ὑπηρέτρια τῆς Γοργούς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὰ Ἄδωνια.

εὐφάμως, ἀττ. εἰφήμως, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.

ἐφίημι ἀρήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῆ που· ἐν 9, 3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀρήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβῶν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).

ἐφίμερος ποθητός, θελκτικός.

Ἐφύρα ἢ Κόρινθος, ἧς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.

ἔχεν 21, 58 ἀπρμφ.

ἔχοισ(α) αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).

Ζάκυνθος 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος ἦτο ἢ ἀρχὴ τοῦ ἄσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἢ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσο ὠραία, ὅσον ἢ Ζάκυνθος.

ζέω βράζω.

Ζωπυρίων ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξινόης.

ἢ μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικά· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι: ἢ μὰν 4, 14 πράγματι· ἢ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἢ ὅα 4, 1 μήπως.

ἦδος ἦδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἦ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἄρ-
χουσι) καὶ ἦ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κλπ.).

ἦμεν, ἀττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδοῦ.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κλπ.), ἀττ. ἦλθον κλπ.

ἦξῶ, ἀττ. ἦξω.

ἦπειρώτας (=στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν
Ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

ἦρα: ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάττος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν
Κροτωνιατῶν. ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' ἦραν 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε
σύζυγον τὴν ἦραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν
κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς ἦρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ ἦρα ἠσθάνθη
οἰκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του
μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἦράσσαι ἀόρ. τοῦ ἔραμαι (=ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ' ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ' δυϊκ. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτῆ· ἐπ' ἦόνι κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχει.
ρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ καὶ διαειδής).

θαητός, ἰων. θηητός, ἀττ. θεατός θαυμάσιος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. θανούσης.

θάρσειο(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θαῖσαι, ἀττ. θέασαι· θασόμεναι, ἀττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτὸν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρ-
πας) τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21, 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλειστός.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θήλεια κλπ. 15, 145: αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» (ἡ ἀοιδός) εἶναι ἕνα πλάσμα
(χοῆμά τι) πολὺ ἱκανόν.

θὴν μόριον βεδαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ'(α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 18) ὡς κει-
μένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικός καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταράσσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐχρεστοῦμαι.

θύωντι, ἄττ. θύωσι.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν *ιάλεμον ἀρίστευσε* 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς Ἰαλέμου.

Ἰάων, ἄττ. Ἰων. Ἰάων ἀνὴρ 16, 57 δ' Ὀμηρος· αἱ αἰοδαὶ αὐτοῦ ὄνα-
σαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κλπ.

ἰγνύα, ἡ, τὸ ἐπιθεῖν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσήκωσαν
τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ἰγνύας καὶ ἐσχημάτισαν οὕτω ἐπάνω
ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκείνου, τὸ
ἐποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἄδωνιν.

Ἰθάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδες 15, 25, ἄττ. εἶδες, βλ. ὦν...

ἴερος αἰολ., ἄττ. ἱερός. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο ἱερὸν φυτὸν τῶν *Χαρίτων*
ὡς ποιητής.

ἴλαθι (εὐχρ. μῖνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἰλεός, ὁ, « τρῦπα », « φωλιά ».

ἰμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

ἴουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χροῶδες γένειον τῶν γέων· *καταβάλλω*
πρῶτον ἴ. 15. 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένηα.

ἴρηξ ὄμηρ., ἄττ. ἱέραξ.

ἴρον αἰολ., ἱερόν, ναός· 28, 4· τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερόν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο
χλωρον ὕπ' ἀπάλω καλάμων, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρα-
σίων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἄττ. ἴσασι.

ἴσατι, ἄττ. οἶδε· 15, 146· ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει
τόσα πράγματα.

ἰσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος· ἴσα δ' ἦν ψεύδειν ὄψις 21, 64 τὸ ἐνείρον σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὅλως ψευδές.

ἰστός ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἄφ' ἰστώ*; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοί-
χισεν, ἕως οὗ ἐτελείωσεν ἢ ὕφανσις καὶ κατέδρασε τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἰυκτὰ (ὀνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἔκθλ. κ'), ὄμηρ. κε (ν), ἄττ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἄττ. καθίζου.

κακός: κακὸν τέλος δασῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ γὰρ σοῦ δώσω κακὸν τέλος, γὰρ σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρευμάτος.

καλλίστα ἐν 15, 62 θυϊκός. Ἡ γράττα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτήσασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινοῆν.

καλός: ἐν καλῶ εἰμὲς (ἄττ. ἐσμὲν) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμνω κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὐτι καμείσθε 8, 68 δὲν θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του ὅτι δὲν πρέπει γὰρ διαστάσουσιν γὰρ τρώγουν ἀφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος γὰρ στερηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον· κάμνω βωμὸν ἰδρῶν βωμὸν.

κάποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἐδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μαραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαλλιέργουν ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν ταλαρίσκοις ἀργυροῖς) κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἐδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρῶγω.

καταπτυχῆς ἔχων πολλὰς πτυχάς, « σουφρωτός ».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγὼ ἐν 9, 8 ὁ Δάφνης ἐγνωεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει οἱ βουκόλοι (γῶ βουκόλος), ἄδει καλῶς.

Κήσιος (= Κεῖσιος, ἐκ Κέω) ἀοιδὸς ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556-468 π.Χ.).

κῆκ καὶ ἐκ· κῆκ τούτω 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις καὶ ἔκθλ.) = κῆμέ, ἄττ. κᾶμέ.

κῆν καὶ ἐν.

κῆνος, ὄμωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἐς. κῆς ὄρας κῆπειτα 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα· πρὸβλ. τὸ ἡμέτερον « καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα ».

κινεῦ, ἄττ. κινεῦ.

Κίρκη, Κίρκη, ἢ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται γὰρ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἢ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆς προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὅποια ἀποκτηγῶνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, άττ. κίστη, κιώτιον πλεκτόν.

κλῆξ κλείς.

κλισμός, ό, άνάκλιντρον, κλίση.

κινύζα (καί κόρυζα), ή, είδος φυτού, άγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι· μὴ κνώσσων 21, 65 « στόν « ξύπνο σου ».

κόλπος τὸ άνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικειάς ἐσθῆτος·
 έν 15, 134 αί γυναίκες λύουσαι τήν ζώνην άνιῶσι τὸν κόλπον ἐπὶ τὰ
 σφυρά, δηλ. αφήνουν τὸ φόρεμα νά πέση μέχρι τῶν ἀστραγάλων καί
 ἀποκαλύπτουν τὸ στήθος.

κόμαρος, ή, κουμαριά.

κομάω (κομῶναι, άττ. κομῶσι) φέρω μακράν κόμην, κυματίζω, άφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., άττ. κόπτουσα.

Κορίνθια 15, 91: τὰς Συρακούσας ἴδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος
 Ἄρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι άνωθεν (ἀπὸ τοὺς
 προγόνους των).

κορύνα « γκλίτσα »· ἐλέγετο καί λαγωβόλον.

κοσμῶ: κοσμεῖν καλόν τι χρῆμα 15, 24 ὅτι ὀργανώνει κάτι ὠρατον.

κόχλος, ό, μέγα κογγύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος τῆς έν Πελαγονιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννώνας.

κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, άττ. κρεῖττον.

Κρεῶνδαι ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ ἄρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικὸν ὑπόδημα, « ἀρβύλα »· παντῆ κρηπίδες 15, 6 παν-
 τοῦ « ἀρβύλες », δηλ. στρατιῶται.

κρίνω: κρίνω ένύπνια ἐξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. ὄνειροκριτής.

κροτῶ: ἐξ ἀπάτιας κερκοτημένοι 15, 49 πλασμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ἀπα-
 τεῶνες « ἀπὸ τήν κορφή ὡς τὰ νύχια ».

Κύκνος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἄχιλλέως· ἐγένετο λό-
 γος περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἔπη, ἔπος ἀπολεσθέν· ἦτο θῆλυς ἀπὸ
 χροίης, πολὺ λευκὸς ὡς αἱ γυναῖκες.

Κυμαίθα ὄνομα ἀγελάδος.

κυνάς, -άδος, ή άνήκουσα εἰς κύνα· κυνάδες (ένν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαροσῆς θρασύς, άναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ό, καλῆτι τοῦ ψαρεύματος, « κιοῦρτος », « κερφινέλλο ».

κῶας, τό, πληθ. κῶα, δέρμα προβάτου.

κῶμυς, -υθος, ή, δέμα (« ἀγκαλιὰ ») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 20 οἱ Ἐρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι
ὑπὸ μορφήν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον βράβδος ποιμενική, « γκλίτσα »· ἐλέγετο καὶ κορούνα.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ λάζομαι, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25: μὴ λαθόμαν; « μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ
χρόνου; »

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφη-
μον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἀττ. λαλοῦμεν.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν, δηλ. ἐρυθρωπὴν αὐράν,
ὅμοιαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21: ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἥρωε δῆμου τινὸς
τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται
εὐσμενῶς· τοὶ τῷ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιοῦνδε οἱ ἀνήκοντες
εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ
μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

Λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάραξ κιβώτιον, « κασσέλλα ».

λάσδεο προστακτ. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγ-
γας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ὅποιαν κατέθεσας διὰ τὸ
στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκα.

λασεύμεσθ' (α) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμνον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀναύξ. παρατ., ἐνν. αὐτῶ.

λελόγχω δωρ. πρκμ. τοῦ λαγγάνω.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μύσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, « Τρυ-
γόνης ».

Λῆναι = Βάκχαι (δ ἴδε).

λιγυρὸς δξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

λίψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, « γαρμπής ».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπὸν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπὸν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγρός, βαρείας, δεθρίας.

Λυκίων ἀριστήες 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδῶν, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἡ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετηγμένοις τύπος τοῦ μᾶτηρ, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. μακέλη, « τσάπα »· καὶ τύπος μάκελλα· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δις καὶ κέλλω = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἡ μάκελλα εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλὶς μηλέα.

μᾶλον, α') ὄμηρ. μῆλον, πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).

μαλοπάραυος (μαλὸς = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἄττ. μήν· καὶ μάν 4, 23 καὶ ὄμω.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, « μυρίζομαι ». ὁ νοῦς: ἔπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος « μυρίζεται » τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἀλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὄνειρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος « ἐτσιμπίση », εἶναι μεγάλος ἢ μικρός.

μανύω, ἄττ. μηνύω, φανερώων.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις 21, 65 ἐγγ. τὰ ὅποια εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἡ Ἐργάνη.

μειλίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, « γνοιάζομαι ».

μελεδῶνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτᾶς τις 4, 30 καλὸς μουσικός.

μελίτεια, ἡ, μελισσοσότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν μελίσσας, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινόη ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ υπάρξῃ (μὴ φύῃ εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἐνδὸς (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτὰς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφιλῆς.

μερίζω, ἄττ. *μερίζον*· ἐν 21,31 ὁ Ἀσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινωνὸν τῶν ὀνείρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον, 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγος.

μικκὸς μικρός.

Μιλατὶς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἡκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλήσιοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (*κλίνα ἀμά* = ἡμέτερα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ἐμώνυμος περιφήμου παλαίου (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἶξ) ἄκρωτος, « σούτα ».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ *μνᾶ*· 15, 36 σύντ.: (*κατέβα μοι*) πλέον ἢ δύο *μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου*.

μνάσης, ἄττ. *μνήσης* (τοῦ *μμνήσκω*).

μνάστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμώ, ἡ, φοβερὴν τέρας, δι' οὗ ἐξεφθῆβον τὰ παιδιὰ, «μπαμπούλας». *μορμῶ* ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφρόδησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίδω, *μουσίζω*, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., *μυκητῶν* μυκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι φέγω, μέφομαι, κατηγορῶ.

Ναῖς, ἄττ. *Nhīs*, νόμφη συζευχθεῖσα τὸν Δάφνιν.

νάσω, ἄττ. *nhsou*.

Νείλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστὴς τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ *νάσω* συσσωρεύω.

νένιμαι: 15, 32 βλ. *okoios*.

νεόδρεπτος: *v. βωμὸς βωμὸς ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.*

Νήαιθος, ὁ, ρυάκιον παρὰ τὴν Κρότωνα.

νήλιπος ἀνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τὸ ἐχρησιμοποῖει ἡ Πραξινογή διὰ τὸ ἐργόχειρόν της· ἡ Πραξινογή δι' εἰρωνικῆς ἐπιπλήξεως συνιστᾷ εἰς τὴν Εὐνόην νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ πάλιν εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξαπλωθῇ ἐπάνω του ἡ γαλή, ὅπως ἔγινε ἄλλην φοράν.

νικασεῖν, ἄττ. *nikhssein* ἐν 8, 7 ὁ Μενάλκας πιστεύει ὅτι θὰ νικήσῃ τὸν Δάφνιν (*tu* = *σε*, ἀντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐὰν ἀφεθῇ ἐλεύθερος νὰ τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἱατρὸς καὶ ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ἢ ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόεις χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπὸ χιόνων.

νυός, ἡ, νόμφη, νεόνυμφος· 15, 77: κατὰ τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νόμφης προσεποιούντο ὅτι ἤθελον νὰ εἰσέλθουν μετ' αὐτῆς εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν· ἀλλ' ὁ παρὰ νυμφος ἔκλειε (*ἀποκλήξας*) τὴν θύραν καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὰς χαριτολογῶν «*ἔνδοι πᾶσαι*» μέσα εἶναι ὄλαι (ὅσαι πρέπει νὰ εἶναι μέσα, ἡ νόμφη δηλαδὴ).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. *υπομιμνάσκω*.

νωδὸς ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. *ωρα*.

Ξεινοδόκος ξενοδόχος, ὁ δεχόμενος τοὺς ξένους.

ὄ, ἄττ. *os* (15, 86).

ὄζος, ὁ, κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., ἄττ. *oi* (προσωπ. ἀντων.).

οίκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124 τὸν Γανυμήδη.

οἷς, ἄττ. οἷς πρόβατον, προβατίνα.

οἰσεῦμες, ἄττ. οἶσομεν.

οἶκα, ἄττ. οἶτε.

οἶκά, ἄττ. οἶτέ.

οἶκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας οἶκχ') ἔταν (ἐκ τοῦ οἶκα + κα, ἔπως τὸ ἔταν ἐκ τοῦ οἶτε + ἄν).

οἶκοις, ἄττ. οἶκοις· οἶκοι θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32· ὁ νοῦς: ἐνίφθην κακῶς, ὅχι ἔπως ἤθελα.

οἶλβιος πλούσιος· ἐν οἶλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ οἶλβίου.

οἶλοφυγγών, ἦ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινα λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποσον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν· ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκκα αἰσθάνεται ἔτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν υποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ὅ,τι ἐπάθειαν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μῆπω φύσω οἶλοφυγγόνα).

οἶλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.

οἶμαλός: οἶμαλοι ἀλλάλοις 15, 50 «ὄλοι ἔνα κόψιμο».

οἶμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐγγ. ἀμνάσιν) οἶμαρτέω 8, 64 πρβλ. Σοφ. Οἶδ. Τ. 1125: ποίμναις συνειπόμην.

οἶμῶς ὁμοῦ.

οἶνασις, ἄττ. οἶνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ οἶνασις ἢ γεν. πλούτου καὶ ἢ δοτ. φρονέουσι.

οἶνειρον 9, 16: ἐν οἶνείρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκκας εἰς τὴν πραγματικότητα.

οἶνίναμαι ὠφελοῦμαι· ὠνάθην 15, 55, ἄττ. ὠνήθην ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

οἶνομαι ψέγω, μέφομαι.

οἶπάξω δίδω, προσφέρω· ὄπασσαι 28, 16 αἰολ. ἀπρμφ. ἀορίστου· ὄπασσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἀορ.

οἶπισθεν 15, 56 ἐγγ. τῶν ἴππων.

οἶπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ἔπου.

ὄππως αἰολ., ἔπως.

ὄπῶπει δωρ. πρμ. τοῦ ὄρῶ.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἢ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμῶν καὶ ἱερῶν σκευῆ) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.

ὄρέγομαι (ἐπὶ ἰχθύος) « τσιμπῶ » (τὸ δόλωμα).

ὄρέοντι καὶ (συνηρ.) ὄρεῦντι, ἀττ. ὄρῶσι.

ὄρη, ἀττ. ὄρα· ὄρη δίφρον αὐτῆ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἓνα κᾶθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὄρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὄρμιᾶ ἄρμιδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαιρώνα.

ὄς αἰολ., ἀττ. ὄς.

ὄσσιχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλήθος.

ὄψις ὄνειρον· ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ ψεύδη, ὅλωσ ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κατὰ παίγνια « κατεργάργηδες ».

παλύνω πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.

Πᾶν ἀρκαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53 ἐξ ὀλοκλήρου.

παρὰ παρὰ (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἢ Πραξιγόνη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἀττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, « διπλωρῶνω ».

παρέρχομαι πείθω, ἐξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α, 132): παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείη 16, 63 μεταπέσει ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου γὰ διδης διαταγὰς, ὄχι εἰς ἡμᾶς.

πεδὰ αἰολ., μετά· πεδῶ Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.

πεῖθω: πείσαι κα καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἄν καὶ τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσᾶν, θά ἡδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θά ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θά καταστραφῆ ἔγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγῶνος. (Σαρκασμός.)

πεινᾶντι, ἄττ. πεινῶντι· ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῶ (τῶ ἀνδρὶ).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω· δις μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτιατ.) πέξαιντ' αὐτοένει 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θά ἔπρεπε νὰ καρῶν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὕρῃ ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγενις, διότι τὸ προῖδν μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142 οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηιάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἐγγονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν Βακχῶν του ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάλθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιοῦμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) ἐμπερόναμα.

πετεηνὸς περωτός· πετεηνά καὶ ἐρπετά 15, 48: εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφήν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζῴων.

πῆ ποῦ.

πηδῶ συγγενής.

πήποκα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας πήποχ'), ἄττ. πώποτε.

πιάξας, ἄττ. πιέσας, συλλαβῶν.

Πίσα πηγὴ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σάνις, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: πλάνος ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσω, **πλατειάζω**, **δμιλῶ** πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ ᾶ).

πλεῖος, ἄττ. **πλέως**, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τὰς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς δαμάλεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουσι ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἄττ. **προσέρω**.

ποθέσπερος, ἄττ. **προσέσπερος**, ὁ πρὸς δυσμᾶς· **ποθέσπερα** καὶ τὰ **ποθέσπερα** πρὸς τὴν ἑσπέραν.

ποθεῦντι, ἄττ. **ποθοῦσι**.

ποθορῆ, ἄττ. **προσορᾶ**· **ποθορῆ** τυ 15, 12 **προσορᾶ** σε.

ποῖα πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὕφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἄττ. **πότιε**.

πόκος (ἐκ τοῦ πέκω) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου, « ποκάρι », « τουλοῦπα ». 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὅποιον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει **κινάδας** (σκυλότριχες) καὶ **ἀποτίλματα** **γραιῖν** **πηραῖν** (ξέφτια ἀπὸ πκλαῖα ταγάρια)· **μαλάκοις** **πόκοις** 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ **πέζαιντο** (βλ. **πέκω**).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαν τοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

πὸτ βλ. ποτί.

ποτάγω, ἄττ. προσάγω, πλησιάζω.

ποταῶος, ἄττ. προσηῶος, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, ἄττ. προσέθηκα· ἐν 15, 37 ὁ νοῦς : μού βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κούρασιν.

ποτένθης, ἄττ. προσέλθης, πλησιάσης.

ποτεφύετο, ἄττ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω προσέχω.

ποτί (καὶ κατ' ἀποκοπὴν πότι), ἄττ. πρὸς· ποτ' ἔριν 15, 10 διὰ νὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, «για γκρίνια»· ποτί τὸν λόφον 4, 46 «τράβη κατὰ τὸ ψήλωμα»· πὸτ τῷ Διὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς.

ποτίκρανον προσκεφάλαιον, μαξιλλάρι.

πότιαν 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἣτις ἐλατρεύετο ἰδιαίτερως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρᾶτος, πρᾶτα, πρᾶτον πρῶτος, η, ον.

πρόαν (καὶ πρόαν), ἄττ. πρόη· τὰ πρόαν 15, 15 ἐσχάτως, «τις προάλλες».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρώαν βλ. πρόαν.

πρῶκες, αἰ, σταγόνες δρόσου· δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῷ ἐνικῷ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρῆχος 4, 20 πυρρῆς, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».

πυρρὸς 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορῆς», «βλάγκος». 15, 130 ἀρτίχνοος, «πρωτόχνοδος».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως· ὠνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

θάμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλίουρος, «παλιουριά»· ὄνος ἐν θάμνω, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δύναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ῥοικὸς καμπύλος, κυρτός.

ὄυθμός: καὶ Αὐτονόας ὄυθμός αὐτὸς καὶ ἡ Αὐτονόη ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἄττ. σηκός, μανδρί.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἄττ. σίγα.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας σίτθ') ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄττ. σκηνή, καλύβη, παράπηγμα (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10: οἱ ἄθληται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγῶνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ γὰρ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιᾶς, ἦ, τέντα, « κιάσκι » ἐν 15, 119 ἀπὸ πρασινάδα.

Σκοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἕνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σίμωνίδης.

σκοπιᾶ ὕψηλός βράχος.

σμάμα, ἄττ. σμῆμα, σάπων ῥευστός, « ἀναλυτὸ σαποῦνι ».

σπηλυγξ (πρὸλ. λατ. spelunca), ἦ, σπήλαιον.

στέρφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 στεφανηφόρου Ἴπποι: ὁ Πίνδαρος ἀπηθανάτισε τὸ ὄνομα τοῦ Ἴππου Φερενίκου, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἴέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν Ἴππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἦ, στρωμνὴ ἐξ ἀχύρων, βούρλων ἢ φύλλων.

Στομάλιμον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσοῦ κοχλίου, τοῦ ὁποῖου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὄστρακον (ὁ κόχλος) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς σάλπιγξ.

στιγνὸς γέρον ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγεῖρομαι συνέρχομαι (ἐκ τοῦ τρόμου).

σύνοφρος « σμιχτοφρόδης ».

σύριγξ, ἦ, ποιμνικὴ αὐλός, φλογέρα· κατεσκευάζετο ἐκ καλαμίσκων συνήθως ἐπὶ τὰς ἀνίσων, παραλλήλως τοποθετουμένων, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος γὰρ ἀποτελοῦν εὐθεῖαν, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο κλιμακωτὴν γραμμὴν, καὶ συγκολλημένων πρὸς ἀλλήλους διὰ κροῦ·

ἐν 8, 18 ὁ Μενάλκας εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικὴν του ἐξ ἐγγέα καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παραστάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. *συρίττειν*.

σχίνος, ἦ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, « σκίνος ».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἦ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. αἱ.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ τάλαρος κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τάματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. *τεμών*, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινοσκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, *ταὶ ἀτρακτυλλίδες, αἱ ἀτρο*. (δ ἴδε).

ταυτᾶ, ἄττ. *ταύτη*, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 *τεῖνω*

τεκῶν: ἐξ ὧ (ἄττ. οὔ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν 15, 47 ἀφ' οὔτου ὁ πατῆρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτήρ) ἀποθανὼν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ'(αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἄορ.

τεῦ, ἄττ. *σοῦ*.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ἐκεῖνος, ἦ, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐγγ. τὸ ποιμνίον του ἦ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. *τιμητός*, πολῦτιμος.

τίν, ἄττ. *σοί*.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τῆν θέσιν σου.

τοι 15, 46, σοι, ποιητ. αἷτ.

τοκάς ἢ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. τί τὸ πλέον ἐξεῖ; τί θὰ κερδίσῃ;

τουτόθε (ν) και τουτώθεν απ' ἐδῶ, απ' αὐτοῦ.

τραφερός εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ Σικελία τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλαίσμα, ἢ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συράκουσαι, ἢ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ Ἰδιος (28, 18), τῆς ἡλακότης, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρискайδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερόν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρῶμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὸ ἀντικ. τοῦ νικασεῖν.

τυῖδε αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλόω (τύλος, κάλος, ῥόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἔπος.

τῶστία, τὰ ὄστια, τὰ ὄστᾶ.

ὑδάτινος αἰολ., μαλακὸς καὶ διαφανής.

Ἵγκάριος ἀπὸ τὰ Ἵκκαρα, πόλιν τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὑμάρτη αἰολ., ἀττ. ὁμάρτει, συνόδευε.

ὑμμες, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὑμεῖς, ὑμῖν.

ὑπνω 15, 125, ἀττ. ὕπνου· μὲ τὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὑποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὑπομιμνάσκω, ἀττ. ὑπομιμνήσκω· ὑπομιμνάσκω τῷ τρώματος 21, 50 ὑπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμῆς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἐνῆξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλάμιδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν καλάμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὑποφήτας Μουσῶων ποιητής.

ὑφήμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ύφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ή, άττ. φηγός, είδος δρυός και ή βάλανος αὐτῆς, ήτις ήτο ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος δ ἔχων λευκόν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ὄ δοτ. προσωπ.) ὕλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτι ταῖς ἐρίφοις).

φαντί, άττ. φασί· φασεῖς, άττ. φήσεις.

φείδομαι: τὰς γαστρος ἐφειδόμεθα 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: φθονερόν κακόν 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίῶν, ὁ σύζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου και τῆς συζύγου του εἶναι ὁ θεόκριτος· εἶναι δὲ φιλάοιδος ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν ἐρίθων, τῶν ἐργατίδων, κυρίως τῶν ἐριουργουσῶν και δὴ (28, 1) τῶν γηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεείας γνωστὸς βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ή ἔγγοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ή γεν. -α δωρ., -ου άττ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., άττ. φοροῦσι.

φορμός, δ, ψάθα.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὐκτ. άόρ. τοῦ φύομαι· μή φύη 15, 94 νά μή δώση ὁ Θεὸς νά παρουσιασθῆ· διὰ τὸ εἶλον χωρίον βλ. *Μελιτώδης*.

φύκος φύκι και (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φκιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ή Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νά προσέξη, διὰ νά μή σχισθῆ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερον.

φύλλα ἐν 9, 4 χλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ Φύσκω εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χά, και á, και ή.

χασμέομαι, ἄττ. χασμῶμαι· ἐς ταύταν χασμέμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ
παρετήρουν ἀφρηγήμενος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῷ χειμῶνος.

χέρρα αἰολ., χείρας.

χέρρος, ἦ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ
κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἢ κατὰ μετὰ γεν. σημαί-
νει· κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἢ θάλασσα νοεῖται ὡς τι
ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρὸβλ.
ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμαιρα αἴξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν)
μανδύαν.

χοῖ μὲν, καὶ οἱ μὲν, καὶ οὗτοι μὲν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὁμένων τῶν
ἐντοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χεῖμα· τί τὸ χεῖμα 21, 25 τί συμβαίνει;

χεῖσδω, χεῖζω, θέλω.

χερημός· χερημῶς θεσπέξασα 15, 63 ἀκατανόγητα πράγματα εἰπούσα.

χερηστός· χερηστῶ κοικτίρομος ἀνδρὸς 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονε-
τικὸς ἄνθρωπος! χερηστὰ ἐνύπνια 21, 29 ὥρατα ὄνειρα.

χρόνος· χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι 21, 25 αἱ νύκτες χρορίζουν, ἀργοὺν
νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57· ἐκ τούτου τὸ τῷ στόματος.

χῶμος καὶ ὁ ἔμος.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπήγαγον εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (= σφε) προσωπ. ἀντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχῇ. ψυχᾶ δοῦναι 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου
πρὸς ψυχαγωγίαν· ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ῶ, ἄττ. οὔ, ἀναφ. ἀντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκῶν.

ῶδε ἐδῶ (4, 12-4, 51-15, 33 καὶ ἄλλ.).

ῶθεῦνθ', ὠθεῦνται, ἄττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, ἄττ. ὦμεν.

ῶν, ἄττ. οὖν.

ῶν ἴδες (= εἰδες, ἐλξίς), ῶν (= τούτων, γεν. διατρ.) εἴπαις κα (δύ-
νασαι νὰ εἴπης, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες)
τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλά,
διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ὦξ αἰολ. ὁ ἐξ.

ῶρα φροντίς· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν χείματος ἢ νωδὸς καρύων 9,
20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμοῦ δύο συντάξεων:
α') ἔχω δέ τοι ὥραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ὥραν
χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ
καρύδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ),
ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χαιμῶνα.

ῶρα: ἐν ὥρᾳ 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πό-
δας καὶ βάρδισαι (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπαι-
σθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, ἄττ. ὄρη· ὠρεος, ἄττ. ὄρους· ὠρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ὥραν του· ὠρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ῶς: ὡς κακόν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνον 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον
καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἔτερος.

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Είσαγωγή	5
2. Κείμενον	11
α') Νομείς: Βάττος και Κορύδων	13
β') Συρακόσαιοι ἢ ἀθωνιάζουσαι	16
γ') Ἑλλακίτη	23
δ') Βουκολιασταί: Δάφνης και Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί: Δάφνης και Μενάλκας	28
ς') Ἀλιεῖς	30
ζ') Ἀῆναι ἢ Βάκχαι	33
η') Χάριτες ἢ Ἴέρων	35
3. Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις	37

Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσημον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἄντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α 108).

ΕΚΔΟΣΙΣ Ε', 1955 (IV) - ΑΝΤΙΤΥΠΑ 10.000

Ἐκτύπῳσις - Βιβλιοδεσία ΑΛΕΞ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ — Παλαδιαμαντοπούλου 44

